PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2006. gada 4. oktobrī *

Lieta T-193/04

Hans-Martin Tillack, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija), ko pārstāv I. Foresters [*I. Forrester*], *QC*, T. Boslijs [*T. Bosly*], K. Arholds [*C. Arhold*], N. Flandins [*N. Flandin*], Dž. Herlingers [*J. Herrlinger*] un Dž. Sjens [*J. Siaens*], *avocats*,

prasītājs,

ko atbalsta

International Federation of Journalists (IFJ), Brisele (Beļģija), ko pārstāv A. Bartošs [*A. Bartosch*] un T. Grups [*T. Grupp*], *avocats*,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv K. Doksijs [*C. Docksey*] un K. Lādenburgers [*C. Ladenburger*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

par, pirmkārt, prasību atcelt aktu, ar kuru Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) 2004. gada 11. februārī Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēm nosūtīja informāciju par aizdomām, ka ir noticis profesionālā noslēpuma pārkāpums un korupcija, un, otrkārt, prasību atlīdzināt morālo kaitējumu, ko cietis prasītājs šīs informācijas nosūtīšanas un *OLAF* preses paziņojumu publicēšanas dēļ.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [*H. Legal*], tiesneši P. Linda [*P. Lindh*] un V. Vadapals [*V. Vadapalas*],
sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 11. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*), kas ir izveidots ar Komisijas 1999. gada 28. aprīļa Lēmumu 1999/352/EK, EOKT, *Euratom* (OV L 136, 20. lpp.), ir cita starpā atbildīgs par iekšējo administratīvo izmeklēšanu veikšanu, kas paredzētas, lai izmeklētu ar profesionālās darbības veikšanu saistītus nopietnus faktus, ko varētu uzskatīt par Kopienas ierēdņu un darbinieku pienākumu nepildīšanu, attiecībā uz ko var uzsākt disciplināras un attiecīgos gadījumos krimināprocesuālas darbības.

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regula (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic *OLAF* (OV L 136, 1. lpp.), reglamentē inspekcijas, pārbaudes un citus pasākumus, ko *OLAF* darbinieki veic, pildot savus pienākumus.

3 Regulas Nr. 1073/1999 13. apsvērums noteic:

"[..] vai nu kompetentām valsts iestādēm, vai arī iestādēm, organizācijām, birojiem vai aģentūrām jāizlemj, kā rīkoties pēc pabeigtas izmeklēšanas, pamatojoties uz [*OLAF*] sagatavotu ziņojumu; [..] tomēr [*OLAF*] direktora pienākums ir tieši nodot attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm [*OLAF*] iekšējā izmeklēšanā iegūto informāciju par apstākļiem, kas var būt par iemeslu krimināllietām."

4 Regulas Nr. 1073/1999 6. pants, kura virsraksts ir "Izmeklēšanas procedūra", tā 6. punktā noteic, ka "dalībvalstis nodrošina to, ka to kompetentās iestādes saskaņā ar attiecīgās valsts noteikumiem sniedz vajadzīgo atbalstu, lai [*OLAF*] darbinieki varētu veikt savu uzdevumu".

5 Regulas Nr. 1073/1999 9. pants, kura virsraksts ir "Ziņojums par izmeklēšanu un turpmākā rīcība", tā 2. punktā noteic:

"[..] Tā sagatavoti ziņojumi kļūst par pierādījumiem administratīvās lietās vai tiesvedībā tajā dalībvalstī, kurā šo ziņojumu izmantošana izrādās vajadzīga, tieši tāpat un ar tādiem pašiem nosacījumiem, kā attiecīgās valsts administratīvo inspektoru sagatavotie administratīvie ziņojumi. [..]"

6 Regulas Nr. 1073/1999 10. pants, kura virsraksts ir "Informācijas nodošana, ko veic [*OLAF*]", tā 2. punktā noteic:

"[..] [*OLAF*] direktors nodod attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm informāciju, ko [*OLAF*] iekšējā izmeklēšanā ieguvis par jautājumiem, kuri var būt par iemeslu krimināllietai. [..]"

Prāvas rašanās fakti

7 Prasītājs ir žurnālists, kuru nodarbina vācu žurnāls *Stern*.

8 Ar 2001. gada 31. augustu datētu memorandu Eiropas Kopienu Komisijas ierēdnis van Buitenens [*Van Buitenen*] konstatēja iespējamās nelikumības, kuras izdarījuši vairāki Komisijas dienesti (turpmāk tekstā — "van Buitenena memorands"). Šī dokumenta kopiju *OLAF* saņēma 2001. gada 5. septembrī.

9 2001. gada 23. oktobrī *OLAF* direktors uzdeva struktūrvienībai "Tiesneši, tieslietu konsultanti un izpildītāji" izvērtēt van Buitenena memorandā izklāstītos apgalvojumus un sniegt ieteikumus par to, kas darāms ar šiem apgalvojumiem.

10 2002. gada 31. janvārī struktūrvienība "Tiesneši, tiesu konsultanti un izpildītāji" pieņēma konfidenciāla rakstura iekšēju ziņojumu, kurā iekļauti divpadsmit priekšlikumi un ieteikumi, tostarp izmeklēšanas uzsākšana par atsevišķiem memorandā minētajiem apgalvojumiem. Pamatojoties uz šo dokumentu, minētā struktūrvienība uzrakstīja saīsinātu ziņojumu, kas datēts ar 2002. gada 14. februāri un kurš arī bija konfidenciāls.

11 Prasītājs uzrakstīja divus rakstus, kuri tika publicēti *Stern* attiecīgi 2002. gada 28. februārī un 7. martā un kuros viņš izklāstīja nelikumības Eiropas iestādēs. Šie raksti bija balstīti uz van Buitenena memorandu un *OLAF* 2002. gada 31. janvāra ziņojumu.

12 2002. gada 12. martā *OLAF*, pieļaujot, ka šie 2002. gada 31. janvāra un 14. februāra konfidenciālie ziņojumi ir izpausti nelikumīgā veidā, uzsāka iekšējo izmeklēšanu, lai identificētu Eiropas Kopienu ierēdņus vai darbiniekus, kuri ir atbildīgi par informācijas noplūdi.

13 2002. gada 22. martā *OLAF* direkcijas "Izlūkošana, operatīvā stratēģija un informācijas dienesti" direktors nosūtīja ziņojumu *OLAF* direktoram, lai informētu viņu, ka saskaņā ar kādu uzticamu informācijas avotu prasītājs bija samaksājis EUR 8000 kādam *OLAF* darbiniekam, lai iegūtu vairākus dokumentus, kas saistīti ar van Buitenena lietu. Tajā pašā dienā *OLAF* oficiālais pārstāvis minēja *OLAF* direktoram, ka viņš bija saticis G., kas ir Komisijas oficiālais pārstāvis budžeta un krāpšanas apkarošanas jautājumos, un ka G. viņam bija paziņojis, ka kāds žurnālists no *Stern* ir viņu informējis, ka prasītājs pārskaitījis naudu kādam *OLAF* darbiniekam, lai saņemtu dokumentus.

14 2002. gada 27. martā *OLAF* publicēja preses paziņojumu ar virsrakstu "Iekšējā izmeklēšana par konfidenciālas informācijas noplūdi", kurā noteikts turpmākais:

"[..] Pēc iespējamas konfidenciālas informācijas, kas iekļauta *OLAF* sagatavotā ziņojumā, noplūdes [*OLAF*] saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1073/1999 5. panta 1. punktu nolēma uzsākt iekšējo izmeklēšanu. Saskaņā ar [*OLAF*] saņemto informāciju kāds žurnālists saņēmis vairākus dokumentus par lietu ar nosaukumu "van Buitenena

lieta". Iespējams, ka nauda ir tikusi pārskaitīta kādai personai *OLAF* ietvaros (vai citā iestādē), lai saņemtu šos dokumentus [..]

OLAF vienmēr ievēro visaugstākās ētikas normas. Tas veic savu izmeklēšanu pilnīgi neatkarīgi. Tomēr jāuzsver, ka kukuļdošana vai darbinieka uzpirkšana par konfidenciālas informācijas saņemšanu ir nelikumīga Beļģijā. Turklāt *OLAF* saņemto informāciju tā veikto izmeklēšanu laikā aizsargā Beļģijas tiesību akti šajā jomā. Ja pēc iekšējās izmeklēšanas tiks atklāta nelikumīga darbība, [*OLAF*] plāno saukt pie atbildības tās izdarītājus saskaņā ar piemērojamiem disciplinārajiem un krimināltiesiskajiem noteikumiem. [..]"

15 Kā atbildi *Stern* 2002. gada 28. martā publicēja preses paziņojumu, kurā tas, pirmkārt, apstiprināja, ka tā rīcībā ir van Buitenena memorands, un, otrkārt, uzsvēra, ka tas nebija pārskaitījis naudu kādam Eiropas Kopienu ierēdnim, lai saņemtu ar šo lietu saistītos dokumentus. Šajā paziņojumā ir norādīts prasītāja vārds un koordinātas. *Stern* 2002. gada 3. aprīlī arī uzrakstīja vēstuli *OLAF* Uzraudzības komitejas priekšsēdētājam, lai iebilstu pret *OLAF* apgalvojumiem.

16 2002. gada 4. aprīlī žurnāls *European Voice* norādīja, ka saskaņā ar *OLAF* oficiālā pārstāvja teikto viņš izteicies, ka "no pirmā skatiena" "pierādījumi" atklāja, ka "maksājums ir, iespējams, noticis" un ka šis jautājums tika izskatīts nopietni.

17 2002. gada 9. un 10. aprīlī notikušajā sēdē *OLAF* Uzraudzības komiteja lūdza, lai tā tiktu informēta par norādēm, kuras apstiprina aizdomas par naudas pārskaitīšanu šajā lietā.

18 2002. gada 11. aprīlī *OLAF* oficiālais pārstāvis nosūtīja vēstuli *OLAF* darbiniekiem, norādot turpmāko:

"[..] Šobrīd vienīgie neapstrīdamie fakti ir tādi, ka konfidenciāls *OLAF* dokuments ir nokļuvis presē (un tā nedrīkstēja notikt) [un] ka ir "baumas", kas klīst *OLAF* un Komisijā, [..], ka par šiem dokumentiem pat ir ticis samaksāts (pat minot naudas summu [..]). [..] Nav pieņemams, ka [..] pastāv iespēja, ka prese saņem konfidenciālu *OLAF* informāciju un ka šo informāciju saņem, uzpērkot ierēdni, [un ka] aizdomas, "baumas" vai "spekulācijas", kādas iepriekšējās nedēļās ir pārņēmušas *OLAF*, kas ir izmeklēšanas dienests, paliek nepārbaudītas attiecībā uz to pamatotību. [..]"

19 2002. gada 22. oktobrī prasītājs iesniedza Eiropas ombudam sūdzību (1840/2002/*GG*) par *OLAF* 2002. gada 27. marta preses paziņojumu.

20 2002. gada 9. decembrī *OLAF* izmeklētāji oficiāli uzklausīja G. Viņš norādīja, ka saskaņā ar tā viena no viņa bijušajiem kolēģiem žurnālā *Stern* teikto, kura uzvārdu viņš atteicās atklāt, prasītājs bija saņēmis 8000 Vācijas markas (DEM) vai EUR 8000, lai iegūtu informāciju par Komisiju vai *OLAF*.

21 2003. gada 18. jūnijā Ombuds savā ieteikumu projektā par prasītāja sūdzību uzsvēra, ka *OLAF*, apgalvojot, ka ir notikusi korupcija, bet nepamatojot to ar pietiekamiem un publiski izvērtējamiem faktiem, ir rīkojies nesamērīgi, kas ir sliktas pārvaldes gadījums. Viņš ieteica, lai *OLAF* atsauc par korupciju publicētos apgalvojumus, kuri varētu tikt saprasti kā tādi, kas attiecas uz sūdzības iesniedzēju.

22 Pēc šī ieteikuma projekta *OLAF* 2003. gada 30. septembrī publicēja preses paziņojumu ar virsrakstu "*OLAF* precizējumi par iespējamo informācijas noplūdi", kurā bija noteikts šis:

"2002. gada 27. martā [..] *OLAF* publicēja preses paziņojumu par to, ka saskaņā ar Regulu [..] Nr. 1073/1999 ir uzsākta iekšējā izmeklēšana saistībā ar iespējamu konfidenciālas informācijas, kas iekļauta [*OLAF*] izstrādātā ziņojumā, noplūdi.

Šajā paziņojumā bija norādīts, ka saskaņā ar *OLAF* iegūto informāciju kāds žurnālists bija saņēmis vairākus dokumentus saistībā ar tā saukto "van Buitenena lietu" un bija iespējams, ka kādai personai *OLAF* ietvaros (vai citā iestādē) iekšienē ir bijusi pārskaitīta nauda, lai saņemtu šos dokumentus.

OLAF izmeklēšana šajā lietā nav pabeigta, bet [*OLAF*] līdz šim brīdim nav atradis pierādījumu, ka šāda samaksa patiešām ir notikusi."

23 2003. gada 12. novembrī prasītājs *Stern* interneta domēnā publicēja rakstu, kritizējot *OLAF* direktora rīcību.

24 Savā 2003. gada 20. novembra galīgajā lēmumā par sūdzību 1840/2002/*GG* Ombuds apstiprināja, ka *OLAF* ir vainojams sliktā pārvaldē, un viņš uzskatīja, ka *OLAF*, kas bija pieņēmis viņa ieteikumu projektu, nebija to pienācīgi izpildījis. Šādos apstākļos viņš uzskatīja, ka kritisks komentārs no *OLAF* puses varēja būt pietiekama atlīdzība prasītājam.

25 G., kas atstāja Komisiju 2003. gada jūlijā, vēlreiz uzklausīja *OLAF* izmeklētāji 2004. gada 6. janvārī. Viņš, pirmkārt, apstiprināja viņa pirmajā nopratināšanas reizē pateikto un, otrkārt, atklāja tās personas uzvārdu, kas viņu informējusi.

26 2004. gada 20. un 21. janvārī *OLAF* Uzraudzības komitejas sēdē direktors informēja komiteju par "izskatāmās lietas attīstību", norādot, ka ir notikušas konfidenciālas sarunas ar valsts tiesu iestādēm. Saskaņā ar sēdes protokolu komitejas sastāvs piekrita, "ņemot vērā apskatāmās lietas īpatnības, saņemt novilcinātu informāciju [..], jo ir ticis precizēts, ka *OLAF* ir jāsniedz pietiekama informācija attiecīgajai iestādei".

27 2004. gada 11. februārī *OLAF* Briseles (Beļģija) un Hamburgas (Vācija) tiesu iestādēm nosūtīja informāciju par aizdomām, ka ir notikuši profesionālā noslēpuma pārkāpums un korupcija, atsaucoties uz Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu.

28 Pamatojoties uz nosūtīto informāciju, Beļģijas, tāpat kā arī Vācijas, tiesu iestādes uzsāka izmeklēšanu par iespējamo korupciju un Beļģijas tiesu iestāžu gadījumā — arī par profesionālā noslēpuma pārkāpumu.

29 2004. gada 19. martā pēc lietā nozīmētā izmeklēšanas tiesneša lūguma Beļģijas policija veica kratīšanu prasītāja dzīvesvietā un darba vietā un izņēma vai apzīmogoja darba dokumentus, kā arī personiskās lietas.

30 Prasītājs cēla prasību pret šo izņemšanu Beļģijas tiesās. Šī procesa rezultātā Beļģijas Kasācijas tiesa 2004. gada 1. decembrī noraidīja viņa prasību pēc būtības.

31 2004. gada 15. aprīlī prasītājs uzrakstīja vēstuli *OLAF* direktoram, sūdzoties par procesu un lūdzot piekļuvi izmeklēšanas lietas materiāliem, kas attiecas uz viņu.

32 2004. gada 7. maijā vēstules, kura 2004. gada 11. februārī bija nosūtīta Beļģijas tiesu iestādēm un kurā tika izsvītrota konfidenciālā informācija, kopiju nosūtīja *OLAF* Uzraudzības komitejas priekšsēdētājam. Tā paša mēneša beigās prasītājs arī saņēma minētās vēstules kopiju.

33 2005. gada 12. maijā Ombuds nosūtīja Eiropas Parlamentam īpašu ziņojumu saistībā ar prasītāja iesniegto sūdzību 2485/2004/*GG*. Saskaņā ar šo ziņojumu *OLAF* bija jāatzīst, ka tas bija sniedzis nepareizus un kļūdainus paziņojumus dokumentos, kurus tas nosūtīja Ombudam izmeklēšanas par sūdzību 1840/2002/*GG* ietvaros. Ombuds arī ieteica, lai Parlaments pieņem šo ieteikumu rezolūcijas formā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

34 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 1. jūnijā, prasītājs cēla šo prasību.

35 Ar atsevišķu aktu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2004. gada 4. jūnijā, prasītājs cēla prasību, pirmkārt, par jebkāda pasākuma, ko veiks tā sauktās sūdzības, kuru 2004. gada 11. februārī ir iesniedzis *OLAF* Beļģijas un Vācijas tiesu iestādēs, ietvaros, izpildes apturēšanu un, otrkārt, uzdot *OLAF* atturēties iegūt, pārbaudīt, izvērtēt vai noklausīties jebkāda dokumenta vai informācijas saturu, kas atrodas Beļģijas tiesu iestāžu rīcībā pēc 2004. gada 19. martā veiktās kratīšanas viņa dzīvesvietā un darba vietā.

36 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 17. jūnijā, Starptautiskā Žurnālistu federācija (*IFJ*) iesniedza pieteikumu par iestāšanos lietā, lai atbalstītu prasītāja prasījumus.

37 Ar Pirmās instances tiesas 2004. gada 15. oktobra rīkojumu lietā T-193/04 R *Tillack*/Komisija (Krājums, II-3575. lpp.) Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs noraidīja pieteikumu par pagaidu noregulējumu un lēmuma pieņemšanu jautājumā par tiesāšanās izdevumiem nolēma atlikt.

38 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 24. decembrī, prasītājs iesniedza apelācijas sūdzību pret iepriekš minēto rīkojumu lietā *Tillack*/Komisija.

39 Ar 2005. gada 26. janvāra rīkojumu Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs pieņēma *IFJ* iestāšanos šajā lietā. Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu procesuālo rakstu, un norādītajos termiņos citi lietas dalībnieki iesniedza savus apsvērumus par to.

40 Ar 2005. gada 19. aprīļa rīkojumu lietā C-521/04 P(R) *Tillack*/Komisija (Krājums, I-3103. lpp.) Tiesas priekšsēdētājs noraidīja apelācijas sūdzību lietā par pagaidu noregulējumu un prasītājam tika piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

41 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

42 2006. gada 11. maija tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Pirmās instances tiesas mutvārdu jautājumiem.

43 Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt *OLAF* lēmumu iesniegt 2004. gada 11. februāra "sūdzību" Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēs;

— piespriest Komisijai atlīdzināt naudas summu un procentus pēc Pirmās instances tiesas ieskatiem;

— veikt jebkādu citu pasākumu, ko prasa taisnīgums;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

44 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību atcelt tiesību aktu un prasību atlīdzināt zaudējumus kā nepieņemamas;

— pakārtoti, noraidīt minētās prasības kā nepamatotas;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

45 *IFJ* prasa Pirmās instances tiesai atcelt *OLAF* 2004. gada 11. februāra lēmumu "iesniegt sūdzību" Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēs.

Juridiskais pamatojums

Par prasījumu saistībā ar akta, ar kuru OLAF nosūtīja informāciju Vācijas un Beļģijas iestādēm, atcelšanu pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

46 Komisija, oficiāli neizvirzot iebildumu par nepieņemamību, norāda, ka prasība atcelt tiesību aktu ir acīmredzami nepieņemama, jo nepastāv apstrīdams akts EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.

47 Atsaucoties uz Pirmās instances tiesas 2003. gada 18. decembra rīkojumu lietā T-215/02 *Gómez-Reino*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-345. un II-1685. lpp., 50. un 51. punkts), Komisija uzskata, ka akts, ar kuru *OLAF* nosūtīja informāciju Beļģijas un Vācijas tiesu iestādēm saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktā noteikto pienākumu, ir sagatavojošs akts, kas pats par sevi negroza prasītāja tiesisko

stāvokli. Faktiski valsts tiesu iestādes ir vienīgās, kas izlemj, ko darīt ar nosūtīto informāciju, izvēloties, vai saskaņā ar to valsts tiesībām ir jāuzsāk tiesas izmeklēšana, jāuzdod veikt izmeklēšanas pasākumus un jāierosina krimināllieta. Valsts tiesas kompetencē ir sodīt vai nesodīt attiecīgo personu.

48 Komisija arī norāda, ka 2003. gada 15. janvāra spriedumā apvienotajās lietās T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 un T-272/01 *Philip Morris International* u.c./Komisija (*Recueil*, II-1. lpp.) Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka par Komisijas lēmumu celt civiltiesisku prasību ASV tiesā nevarēja celt prasību EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, jo šī rīcība pati par sevi negrozīja atbildētāja tiesisko stāvokli. Saskaņā ar Komisijas teikto šī judikatūra ir jāpiemēro vēl jo vairāk šajā lietā, kurā *OLAF* nedz iesniedza sūdzību, nedz arī cēla prasību, bet vienkārši nosūtīja faktus, kuri vai nu varētu, vai arī nevarētu likt kompetentām iestādēm uzsākt procesu, kurā nedz *OLAF*, nedz Komisijai principā nav lietas dalībnieka statusa.

49 Turklāt EKL 10. pantā noteiktais pienākums sadarboties nerada obligātas tiesiskas sekas valsts tiesu iestādēm vai prasītājam. Regulas Nr. 1073/1999 6. panta 6. punkts nav piemērojams attiecībā uz aktiem, kas pieņemti to krimināllietu izmeklēšanā, kuras veic dalībvalsts tiesu iestādes pēc tam, kad tās no *OLAF* ir saņēmušas informāciju. Padomes 1996. gada 11. novembra Regulai (*Euratom*, EK) Nr. 2185/96 par pārbaudēm un apskatēm uz vietas, ko Komisija veic, lai aizsargātu Eiropas Kopienu finanšu intereses pret krāpšanu un citām nelikumībām (OV L 292, 2. lpp.), nav nekādas saistības ar šo lietu.

50 Turklāt prasītājs bija saņēmis efektīvu tiesisko aizsardzību. Pirmkārt, ņemot vērā, ka Beļģijas iestādes lēmums par kratīšanu ir vienīgais akts, kas ietekmē prasītāja izteiksmes brīvību, tiesisko aizsardzību pret šo aktu ir jānodrošina Beļģijas tiesām. Otrkārt, pat ja valsts iestādes lēmums par kratīšanu ir izdots, pamatojoties uz *OLAF*

nosūtīto informāciju, valsts tiesību aizsardzības iespējas arī nodrošina sūdzības iesniedzēja tiesisko aizsardzību, pat ja EKL 234. pants varētu tādējādi būt piemērojams gadījumā, kad sūdzības iesniedzējs valsts tiesā norāda, ka *OLAF* ir pārkāpis Kopienu tiesības savā izmeklēšanas procesā. Treškārt, tas, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu nosūtīto informāciju nevar apstrīdēt, ceļot prasību atcelt tiesību aktu, nenozīmē, ka *a priori* ir izslēgta prasība par ārpuslīgumisko atbildību Kopienu tiesās.

51 Visbeidzot, Komisija atzīmē, ka jebkurš izņēmums no piemērojamām tiesībām attiecībā uz prasības pieņemamību saskaņā ar EKL 230. pantu atstās nenovēršamas sekas uz *OLAF* izmeklēšanu efektivitāti, konfidencialitāti un neatkarību. Komisija uzskata — pat ja Beļģijas tiesas noraidītu kā nepieņemamu jebkuru prasības pamatu par *OLAF* izdarīto procesuālo pārkāpumu, šī prasība atcelt tiesību aktu, neņemot vērā neko, nebūtu pieņemama. Tiesas 2004. gada 30. marta spriedums lietā C-167/02 P *Rothley* u.c./Parlaments (*Recueil*, I-3149. lpp.) neizraisa citādu secinājumu.

52 Prasītājs norāda, ka viņa saskaņā ar EKL 230. pantu celtā prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama.

53 Viņš, pirmkārt, uzskata, ka *OLAF* "sūdzība" radīja tiesiskas sekas, jo valsts iestādes tās rezultātā uzsāka izmeklēšanu. Faktiski dalībvalstīm saskaņā ar EKL 10. pantu un Regulu Nr. 1073/1999, it īpaši tās 6. panta 6. punktu, ir pienākums sniegt atbalstu *OLAF*.

54 Otrkārt, prasītāja intereses netiek pietiekami aizsargātas, ja viņam ir jāgaida galīgais Beļģijas iestāžu lēmums, lai varētu apstrīdēt *OLAF* "sūdzību". Vispārīgi runājot,

žurnālisti un viņu informācijas sniedzēji tiek atturēti atklāt informāciju par Kopienu iestādēm, ja pastāv risks, ka *OLAF* iesniegtās "sūdzības" rezultātā tiek uzsākts kriminālprocess. Apstrīdētā pasākuma atcelšana arī palīdzētu atgūt prasītāja reputāciju, kuru nopietni aizskāra vairākkārtēji *OLAF* melīgie apgalvojumi.

55 Saskaņā ar prasītāja teikto "sūdzības" apstrīdēšana ir vienīgais efektīvais līdzeklis, lai aizliegtu Beļģijas iestāžu kratīšanas laikā savāktās informācijas, kas var identificēt prasītāja avotus, nelikumīgu izmantošanu. Faktiski *OLAF* varētu būt par civilprasītāju Beļģijas krimināprocesā un tādējādi lūgt piekļuvi izņemtajiem dokumentiem. Turklāt "sūdzības" atcelšana pati par sevi var radīt tiesiskas sekas, it īpaši novēršot to, ka Komisija atkārto šādu praksi.

56 Saistībā ar iepriekš minēto rīkojumu lietā *Gómez-Reino*/Komisija prasītājs uzskata, ka apstākļi, kas bija šī rīkojuma pamatā, bija pilnīgi citādi salīdzinājumā ar šo lietu.

57 Turklāt Regula Nr. 1073/1999, kā arī Regula Nr. 2185/96 piešķīra īpašas tiesības *OLAF*, kas izveidoja ciešu sadarbību ar valsts kontroles iestādēm.

58 Atbildot uz Komisijas apgalvojumu, ka *OLAF* nekad nav lūdzis Vācijas vai Beļģijas iestādēm veikt īpašus pasākumus, prasītājs uzskata, ka tas nav patiess. Pirmkārt, Beļģijas iestādēm nosūtītajā "sūdzībā" *OLAF* bija ieteicis rīkoties ātri tādēļ, ka prasītājs varētu tuvākajā laikā pārvākties uz Vašingtonu (ASV). Otrkārt, *OLAF* izmeklētāji jau bija sazinājušies ar valsts ierēdņiem 2004. gada 13. un 16. janvārī, lai koordinētu izmeklēšanas pasākumus. Visbeidzot, *OLAF* lūdza valsts iestādēm veikt

kratīšanu prasītāja dzīvesvietā un darba vietā, lai savāktu pierādījumus tā iekšējās izmeklēšanas ietvaros, kā to apstiprina *OLAF* Uzraudzības komitejas priekšsēdētāja paziņojums *House of Lords Select Committee on the European Union* (Lordu palātas Īpašā komisija par Eiropas Savienību, Apvienotā Karaliste) 2004. gada 19. maijā. Tādējādi izmeklēšanas tiesnesis nebija rīkojies pilnīgi neatkarīgi, bet gan, pamatojoties uz *OLAF* lūgumiem.

59 Prasītājs arī norāda, ka valsts iestādes var tikai un vienīgi uzticēties *OLAF* izmeklēšanas ziņojumiem, kas ir tiesās pieņemamie pierādījumi saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 9. panta 2. punktu. Šajā sakarā prasītājs uzskata, ka profesionālā noslēpuma pārkāpums, ko izdarījis Eiropas Kopienu ierēdnis, nav noziedzīgs nodarījums Beļģijas tiesībās. Līdz ar to viņš norāda, ka *OLAF* varēja kļūt par civilprasītāju tikai sakarā ar tā privileģētajām attiecībām ar Beļģijas iestādēm, kuras bija gatavas rīkoties, pamatojoties uz "sūdzību".

60 No iepriekš minētā izriet, ka *OLAF* "sūdzība" nav pielīdzināma Komisijas lēmumam celt civilprasību lietā, kurā tika pasludināts iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Philip Morris International* u.c./Komisija, kurā Komisijas stāvoklis bija pielīdzināts jebkura indivīda stāvoklim. Savukārt Pirmās instances tiesas 2004. gada 13. jūlija rīkojumā lietā T-29/03 *Comunidad Autónoma de Andalucía*/Komisija (Krājums, II-2923. lpp.) bija apskatīts citāds gadījums, jo tajā runa bija par galīgo ziņojumu ārējās izmeklēšanas procesā. Turklāt Pirmās instances tiesa ņēma vērā faktu, ka pa to laiku prokurors bija izbeidzis lietu, jo ziņojums vairs nevarēja radīt nelabvēlīgas tiesiskas sekas.

61 Visbeidzot, atsaucoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Rothley* u.c./Parlaments, prasītājs uzskata, ka EKL 230. pants ir piemērojams, ņemot vērā tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību. Taču šajā gadījumā viņa rīcībā nebija neviena tiesību aizsardzības līdzekļa, lai apstrīdētu *OLAF* rīcību. Viņam nebija iespējas lūgt valsts tiesai vērsties Tiesā prejudiciāla nolēmuma tiesvedības ietvaros, jo *OLAF* rīcības

prettiesiskums nenosaka valsts tiesu iestāžu veikto pasākumu prettiesiskumu. Vienīgi Kopienu tiesas ir pilnvarotas tiesāt *OLAF*, nevis valsts tiesas vai kā pēdējā — Eiropas Cilvēktiesību tiesa. Tādējādi valsts tiesvedība nevar garantēt efektīvu tiesisko aizsardzību. Saskaņā ar prasītāja teikto nav pieļaujams, ka lietā, kurā tiek apspriesta preses brīvība, viņa rīcībā ir tikai iespēja celt prasību par zaudējumu atlīdzību Pirmās instances tiesā.

62 *IFJ* uzskata, ka prasības pieteikums ir pieņemams, jo Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēs iesniegtās "sūdzības" ir lēmumi EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē. Šajā sakarā prasība atcelt tiesību aktu nav vērsta pret Beļģijas iestāžu veikto kratīšanu, bet gan pret *OLAF* lēmumu, kas prasītājam rada tiesiskas sekas.

63 Pretēji lietai, kurā tika izdots iepriekš minētais rīkojums *Gómez-Reino*/Komisija, šajā lietā runa ir par "sūdzību", kura prasītājam rada tiešas tiesiskas sekas, un tā neietver vienkāršus sagatavojošus pasākumus.

64 *IFJ*, atsaucoties uz Tiesas 1988. gada 5. oktobra spriedumu lietā 180/87 *Hamill*/Komisija (*Recueil*, 6141. lpp.), uzsver, ka pat vienīgi informāciju, kas nosūtīta valsts tiesu iestādēm, var pakļaut Kopienu tiesu kontrolei.

65 Visbeidzot, *IFJ* uzskata, ka prasība atcelt tiesību aktu ir arī pieņemama saskaņā ar tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību. EKL 230. pants ir jāinterpretē, ņemot vērā, ka Kopiena ir pamatota uz tiesiskumu, tādējādi, lai prasītājs saņem tiesas aizsardzību pret *OLAF* rīcību. Šajā sakarā Beļģijas tiesas nevar pilnībā un detalizēti pārbaudīt katru gadījumu, vai Kopienu iestāžu pieņemtie akti atbilst Kopienu tiesībām.

Pirmās instances tiesas vērtējums

66 Šajā lietā prasība atcelt tiesību aktu ir celta pret aktu, ar kuru *OLAF*, pamatojoties uz Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu, nosūtīja Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēm informāciju par aizdomām, ka ir noticis profesionālā noslēpuma pārkāpums un korupcija, apsūdzot šajās darbībās prasītāju.

67 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pasākumi, kas ir juridiski saistoši tādā veidā, ka tie ietekmē prasītāja intereses, būtiski grozot tā tiesisko stāvokli, ir uzskatāmi par aktiem vai lēmumiem, par kuriem var celt prasību atcelt tiesību aktu EKL 230. panta izpratnē (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-309/03 *Camós Grau*/Komisija, Krājums, II-1173. lpp., 47. punkts).

68 Jākonstatē, ka šajā lietā apstrīdētais akts būtiski nemaina prasītāja juridisko stāvokli.

69 Šajā sakarā no Regulas Nr. 1073/1999 noteikumiem un it īpaši no šīs regulas 13. apsvēruma un 9. panta izriet, ka galīgajā ziņojumā ietvertie *OLAF* secinājumi paši par sevi neizraisa tiesas vai disciplinārā procesa uzsākšanu, jo kompetentām iestādēm ir tiesības izlemt, kādas turpmākās darbības pēc galīgā ziņojuma ir jāveic, un tādējādi tās ir vienīgās iestādes, kurām ir tiesības izdot lēmumus, kas var ietekmēt personu, attiecībā uz kurām ziņojumā ir ieteikts šādu procesu uzsākt, tiesisko stāvokli (iepriekš minētais rīkojums lietā *Comunidad Autónoma de Andalucía*/Komisija, 37. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Camós Grau*/Komisija, 51. punkts).

70 Tāpat Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktā ir vienīgi paredzēts nosūtīt informāciju valsts tiesu iestādēm, kurām saskaņā ar to attiecīgajām pilnvarām ir tiesības izvērtēt minētās informācijas saturu un piemērojamību un tā rezultātā vajadzības gadījumā veikt turpmākās darbības. Līdz ar to iespējamā tiesas procesa uzsākšana pēc tam, kad *OLAF* ir nosūtījis informāciju, kā arī turpmāko juridisko aktu pieņemšana ir tikai un vienīgi valsts iestāžu atbildība.

71 Neviens no prasītāja un personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem argumentiem nav tāds, lai apstrīdētu šo secinājumu.

72 Pirmkārt, lojālās sadarbības princips noteic dalībvalstīm pienākumu veikt visus atbilstošos pasākumus, lai nodrošinātu Kopienu tiesību piemērojamību un efektivitāti, un Kopienu iestādēm un dalībvalstīm noteic pienākumu sadarboties labā ticībā (Tiesas 2002. gada 26. novembra spriedums lietā C-275/00 *First* un *Franex*, *Recueil*, I-10943. lpp., 49. punkts, un 2004. gada 4. marta spriedums lietā C-344/01 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-2081. lpp., 79. punkts). Šis princips nozīmē, ka valsts tiesu iestādēm, kad *OLAF* tām saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu nosūta informāciju, ir rūpīgi jāizvērtē minētā informācija un jāizdara attiecīgi secinājumi, lai nodrošinātu Kopienu tiesību ievērošanu, vajadzības gadījumā uzsākot tiesvedību, ja tās uzskata, ka tas ir pamatoti. Šāds rūpīgas izvērtēšanas pienākums tomēr neprasa interpretēt šo tiesību normu tādējādi, ka nosūtītā informācija ir saistoša, tādā nozīmē, ka valsts iestādēm ir pienākums veikt īpašus pasākumus, jo šāda interpretācija mainītu uzdevumu un atbildības sadali, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 1073/1999 īstenošanai (iepriekš minētais 2005. gada 19. aprīļa rīkojums lietā *Tillack*/Komisija, 33. punkts).

73 Turklāt Regulas Nr. 1073/1999 6. panta 6. punkts, kurā minētas *OLAF* veiktās izmeklēšanas, un Regula Nr. 2185/96 par pārbaudēm un apskatēm uz vietas, ko Komisija veic, lai aizsargātu Eiropas Kopienu finanšu intereses pret krāpšanu un

citām nelikumībām, attiecas uz attiecīgajām *OLAF* un Komisijas izmeklēšanas pilnvarām. Pat ja lojālā sadarbība, ko sagaida no dalībvalstīm, kad tās izmanto savas izmeklēšanas pilnvaras, nozīmē, ka kompetentās valsts iestādes atbalsta Kopienas vārdā veiktās darbības, šim pienākumam nav nekādas saistības ar citām minēto, it īpaši tiesu, iestāžu tiesībām, un tas neiejaucas šo iestāžu kompetencē.

74 Otrkārt, runājot par prasītāja argumentu, ka *OLAF* varētu būt par civilprasītāju Beļģijas kriminālprocesā, lai piekļūtu prasītāja dzīvesvietā un darba vietā izņemtajiem dokumentiem, jānorāda — pat ja šī iespēja tiktu izmantota, tam nebūtu nozīmes jautājumā, vai akts, ar kuru *OLAF* nosūtīja informāciju valsts tiesu iestādēm, ir apstrīdams.

75 Treškārt, iepriekš minētajā spriedumā lietā *Hamill*/Komisija, kura priekšmets bija prasība par zaudējumu atlīdzību, nevis prasība atcelt tiesību aktu, nekas nenorāda, ka *OLAF* saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu nosūtītā informācija rada saistošas juridiskas sekas tādā veidā, ka tā ietekmē prasītāja intereses.

76 Ceturtkārt, nav atbalstāmi prasītāja norādītie fakti, kas, viņaprāt, pierāda, ka Beļģijas tiesu iestādes nav rīkojušās pilnīgi neatkarīgi, bet gan saskaņā ar *OLAF* lūgumiem.

77 Saistībā ar, pirmkārt, *OLAF* Uzraudzības komitejas priekšsēdētāja paziņojumu *House of Lords Select Committee on the European Union* 2004. gada 19. maijā prasītājs nav iesniedzis nevienu pierādījumu, kas Pirmās instances tiesai ļautu pārbaudīt šī paziņojuma saturu; tādējādi tas nav ņemams vērā.

78 Otrkārt, Beļģijas tiesu iestādēm nosūtītās vēstules pielikumā ietvertā starpziņojuma 2.2. un 2.3. punkts attiecīgi noteic šo:

"Kā iepriekš apspriests ar Hamburgas Prokuratūru [..] 2004. gada 13. janvārī un ar Briseles Prokuratūru 2004. gada 16. janvārī, informācijas nosūtīšana divām tiesu iestādēm ir nepieciešama, lai uzsāktu neatkarīgu, bet koordinētu procesu;

[..]

Vēlams rīkoties ātri, jo saskaņā ar mūsu informāciju Tillaks [*Tillack*] atstās Briseli šā gada martā, lai strādātu par *Stern* korespondentu Vašingtonā [..]. Ar viņa aizbraukšanu no Briseles pilnībā pazudīs svarīgi pierādījumi."

79 Tomēr attiecībā uz starpziņojuma 2.2. punktu prasītājs neapstrīd Komisijas apgalvojumu, ka *OLAF* un valstu prokuratūru savstarpējā sazināšanās ir bijusi tikai par procesuāliem jautājumiem, kā, piemēram, jautājumu par to, kurai personai bija nosūtāma informācija. Saistībā ar 2.3. punktu, ja tiek konstatēts, ka *OLAF* patiešām izteica vēlmi izvērtēt minēto lietu ātri, šī vēlme nekādi nesaista Beļģijas tiesu iestādes. Faktiski to nevar pielīdzināt Beļģijas iestādēs iesniegtam lūgumam par tiesvedības uzsākšanu vai kāda cita pasākuma veikšanu. Turklāt Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktā par izmeklēšanā iegūtas informācijas nosūtīšanu kompetentajām valsts iestādēm ir vienīgi paredzēta minētās informācijas nosūtīšana valsts iestādēm, kurām, īstenojot savu kompetenci, ir jāpieņem lēmums par turpmāko rīcību.

80 Visbeidzot, nav atbalstāms arguments par efektīvas tiesiskās aizsardzības neesamību. Faktiski šis arguments pats par sevi nevar pamatot prasības pieņemamību (Pirmās instances tiesas 2005. gada 19. septembra rīkojums lietā T-247/04 *Aseprofar* un *Edifa*/Komisija, Krājums, II-3449. lpp., 59. punkts, un 2005. gada 28. novembra rīkojums apvienotajās lietās T-236/04 un T-241/04 *EEB* un *Stichting Natuur en Milieu*/Komisija, Krājums, II-4945. lpp., 68. punkts). Turklāt no lietas materiāliem un debatēm tiesas sēdē izriet, ka prasītājs cēla prasību Beļģijas tiesās, pēc tam Eiropas Cilvēktiesību tiesā, apstrīdot Beļģijas tiesu iestāžu veiktos pasākumus pēc tam, kad *OLAF* 2004. gada 11. februārī bija nosūtījis informāciju. Prasītāja rīcībā bija arī iespēja lūgt valsts tiesām, kuru kompetencē nav atzīt akta, ar kuru *OLAF* nosūtīja Beļģijas tiesu iestādēm informāciju, prettiesiskumu (šajā sakarā skat. Tiesas 1987. gada 22. oktobra spriedumu lietā 314/85 *Foto-Frost*, *Recueil*, 4199. lpp., 20. punkts), uzdot šajā sakarā jautājumu Tiesai prejudiciālā nolēmuma tiesvedības ietvaros.

81 No iepriekš minētā izriet — ņemot vērā, ka informācijas nosūtīšana saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu šajā lietā nav juridiski saistoša, tā nav uzskatāma par aktu, kas var ietekmēt prasītāja juridisko stāvokli.

82 Līdz ar to prasījumi par akta, ar kuru *OLAF* 2004. gada 11. februārī nosūtīja informāciju Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēm, atcelšanu ir nepieņemami.

Par prasījumiem saistībā ar apgalvotā kaitējuma atlīdzību

Par pieņemamību

— Lietas dalībnieku argumenti

83 Komisija uzskata, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ietver divus atšķirīgus prasījumus. Tie attiecas uz kaitējuma atlīdzināšanu, ko, iespējams, radījusi, pirmkārt,

OLAF "sūdzība" un, otrkārt, *OLAF* 2002. gada marta un 2003. gada septembra preses paziņojumi, kā arī citi *OLAF* publiskie paziņojumi.

84 Komisija apgalvo, ka šī prasība ir pilnībā nepieņemama, jo tajā nav ievēroti Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētie nosacījumi.

85 Turklāt prasība par zaudējumu atlīdzību saistībā ar *OLAF* "sūdzību" nav pieņemama, jo šis atlīdzības jautājums ir cieši saistīts ar prasību atcelt tiesību aktu, kas atzīta par nepieņemamu.

86 Prasītājs vispirms norāda, ka prasība par zaudējumu atlīdzību saistībā ar *OLAF* "sūdzību" ir pieņemama. Viņš uzsver, ka *OLAF* nepareizā rīcība nevar izvairīties no tiesas kontroles.

87 Viņš arī apstrīd argumentu, ka prasība par zaudējumu atlīdzību nav pieņemama, ja kaitējuma iemesls ir priekšmets prasībā atcelt tiesību aktu, kas ir atzīta par nepieņemamu.

88 Visbeidzot, viņš uzskata, ka prasības pieteikums atbilst Reglamentā noteiktajiem pieņemamības nosacījumiem un ir pietiekami nepārprotams, lai ļautu atbildētājai sagatavot savu aizstāvību. Prasības pieteikumā ir aprakstīta *OLAF* nelikumīgā rīcība, ciestais kaitējums un argumentācija, kāpēc starp šo nelikumīgo rīcību un minēto kaitējumu pastāv cēloņsakarība.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

89 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši Tiesas Statūtu, kas procesam Pirmās instances tiesā ir piemērojams saskaņā ar šo statūtu 53. panta pirmo daļu, 21. panta pirmajai daļai un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam prasības pieteikumā ietver strīda priekšmetu, kā arī kopsavilkumu par izvirzītajiem pamatiem. Šai norādei ir jābūt pietiekami nepārprotamai un precīzai, lai ļautu atbildētājas pusei sagatavot savu aizstāvību un Pirmās instances tiesai pieņemt lēmumu par prasību, vajadzības gadījumā nesaņemot nekādu citu informāciju. Lai prasību atzītu par pieņemamu tiesiskās drošības un pareizas tiesvedības garantijas vārdā ir nepieciešams, lai tiesības un būtiskie fakti, uz kuriem tā pamatojas, vismaz kopsavilkuma veidā, bet saskaņoti un saprotami izriet no paša prasības pieteikuma teksta (Pirmās instances tiesas 1997. gada 10. jūlija spriedums lietā T-38/96 *Guérin automobiles*/Komisija, *Recueil*, II-1223. lpp., 41. punkts, un 2004. gada 16. marta spriedums lietā T-157/01 *Danske Busvognmænd*/Komisija, *Recueil*, II-917. lpp., 45. punkts).

90 Lai izpildītu šīs prasības, prasībai par zaudējumu, ko, iespējams, radījusi Kopienu iestāde, atlīdzību ir jāietver informācija, kas ļauj noteikt rīcību, kuru prasītājs pārmet iestādei, iemeslus, kāpēc viņš uzskata, ka starp rīcību un iespējami ciesto kaitējumu pastāv cēloņsakarība, kā arī šī kaitējuma raksturu un apmēru (Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra spriedums lietā T-387/94 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-961. lpp., 107. punkts, un 2004. gada 10. februāra spriedums apvienotajās lietās T-215/01, T-220/01 un T-221/01 *Calberson GE*/Komisija, *Recueil*, II-587. lpp., 176. punkts).

91 Šajā lietā vispirms jāatzīmē, ka prasības pieteikumā ietvertie prasījumi par apgalvotā kaitējuma atlīdzību ir ļoti īsi. Tomēr tie ļauj noteikt divas *OLAF*, iespējams, kļūdaini izdarītas darbības, kuras, kā uzskata prasītājs, viņam radīja kaitējumu. Pirmais no tiem attiecas uz *OLAF* "sūdzību" Beļģijas tiesu iestādēs. Otrais prasījums ir par

OLAF 2002. gada 27. marta un 2003. gada 30. septembra preses paziņojumiem, kā arī par *OLAF* oficiālā pārstāvja paziņojumiem, kuri 2002. gada 4. aprīlī publicēti *European Voice*, un *OLAF* ģenerāldirektora paziņojumiem, kuri izplatīti *Stern TV* 2004. gada 24. martā.

92 Vēl no prasības pieteikuma izriet, ka kaitējums, par kuru prasītājs uzskata, ka viņš ir cietis no iespējamām dažādām *OLAF* kļūdainām darbībām, ir aizskāris viņa reputāciju un profesionālo godu. Prasības pieteikumā ir arī iespējams noteikt kaitējuma, ko eventuāli radījis *OLAF*, apmēru.

93 Visbeidzot, prasītājs norāda cēloņsakarības esamību starp apgalvoto kaitējumu un dažādām kļūdainām darbībām, kas tiek pārmestas *OLAF*.

94 Turklāt no Komisijas iesniegtās argumentācijas par prasības pamatotību izriet, ka tā varēja sagatavot savu aizstāvību par Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības kritēriju izpildi.

95 Līdz ar to ir jānoraida Komisijas iebildums par prasības pieteikuma neatbilstību Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem.

96 Komisija arī uzskata, ka prasība par zaudējumu atlīdzību par *OLAF* "sūdzību" nav pieņemama, jo tā ir cieši saistīta ar prasību atcelt tiesību aktu, kas ir atzīta par nepieņemamu.

97 Šajā sakarā jāatgādina, ka prasība par atbildības noteikšanu ir autonoms tiesību aizsardzības līdzeklis, kam tiesību aizsardzības iespēju sistēmā ir pašam sava funkcija un uz kuru attiecas izpildes kritēriji, ņemot vērā tā īpašo mērķi. Lai arī prasības atcelt tiesību aktu un prasības sakarā ar bezdarbību mērķis ir oficiāli atzīt kāda juridiski saistoša akta prettiesiskumu vai šāda akta neesamību, prasības par atbildības noteikšanu priekšmets ir lūgums atlīdzināt kaitējumu, kas radies kāda prettiesiska akta vai rīcības rezultātā un kurā vainojama kāda Kopienas iestāde (skat. Tiesas 2004. gada 23. marta spriedumu lietā C-234/02 P Ombuds/*Lamberts*, *Recueil*, I-2803. lpp., 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

98 Personām, kuras EKL 230. panta ceturtajā daļā minēto pieņemamības kritēriju dēļ nevar tieši apstrīdēt noteiktus Kopienu aktus vai pasākumus, tomēr ir tiesības apstrīdēt rīcību, kura nav izteikta lēmuma formā un kura šajā sakarā nevar būt par prasības atcelt tiesību aktu priekšmetu, ceļot EKL 235. pantā un 288. panta otrajā daļā paredzēto prasību par ārpuslīgumisko atbildību, ja šāda rīcība ir tāda, kas izraisa Kopienas atbildību (iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Philip Morris International* u.c./Komisija, 123. punkts, un lietā *Camos Grau*/Komisija, 78. punkts).

99 Tādējādi prasītāja celtā prasība par zaudējumu atlīdzību, lai saņemtu atlīdzību par morālo kaitējumu, kuru viņam radīja *OLAF* pārmestā rīcība, ir jāizskata attiecībā uz tās pieņemamību neatkarīgi no prasības atcelt tiesību aktu.

100 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāja prasījumi jautājumā par atlīdzības saņemšanu par kaitējumu, kuru viņam radīja *OLAF* eventuāli kļūdainās darbības, ir pieņemami.

Par lietas būtību

— Lietas dalībnieku argumenti

101 Prasītājs uzskata, ka kļūdains administratīvs akts vispirms ir "sūdzība", kuru *OLAF* iesniedza Beļģijas tiesu iestādēs. Tā bija prettiesiska, jo tajā tika pārkāpti vairāki procesuāli noteikumi, kā arī pamattiesības uz preses brīvību. Prasītājs arī norāda uz *OLAF* 2002. gada marta un 2003. gada septembra preses paziņojumiem. Šajā sakarā Ombuds atklāja, ka 2002. gada marta preses paziņojums, kas bija balstīts uz baumām, bija acīmredzama sliktas pārvaldes darbība un pārkāpa samērīguma principu. Šis paziņojums tādējādi pats par sevi ir jāuzskata par nelikumīgu administratīvu aktu. Arī 2003. gada septembra preses paziņojums ir sliktas pārvaldes piemērs un pārkāpa samērīguma principu, atkārtojot 2002. gada marta preses paziņojumā ietvertos apgalvojumus. Visbeidzot, prasītājs atsaucas uz *OLAF* oficiālā pārstāvja paziņojumiem, kuri publicēti 2002. gada 4. aprīļa *European Voice*, un *OLAF* direktora paziņojumiem, kuri izplatīti *Stern TV* 2004. gada 24. martā. Šie paziņojumi aizskar prasītāja reputāciju un, ņemot vērā, ka tie balstīti tikai un vienīgi uz baumām, tie pārkāpj arī labas pārvaldes principu.

102 Prasītājs arī uzskata, ka *OLAF* ir pārsniedzis tam piešķirto rīcības brīvību. Ņemot vērā izdarīto pārkāpumu smagumu, *OLAF* rīcība ir jāuzskata par tādu, kas rada pietiekami būtisku Kopienas tiesību noteikuma pārkāpumu.

103 Viņš norāda, ka viņš ir cietis nopietnu morālo kaitējumu, kuru veido viņa reputācijas un profesionālā goda aizskārums. Pirmkārt, viņam ir daudz grūtāk iegūt informāciju no avotiem, kurus viņš izmanto savā darbā. Otrkārt, viņa rakstu pārdošana žurnāliem ir būtiski traucēta. Tādējādi *OLAF* darbības ir nopietni aizskārušas prasītāja karjeras attīstības iespējas. Turklāt morālais kaitējums ir it īpaši būtisks, kad

kļūdainas apsūdzības rezultātā tiek uzsākts kriminālprocess, tiek izdarīta kratīšana un izņemšana, kā tas ir šajā lietā. Prasītājs lūdz, lai Pirmās instances tiesa nosaka precīzu materiālā zaudējuma apmēru, kas varētu gan atlīdzināt viņam zaudējumus, gan arī būt iebiedēšanas līdzeklis Komisijai. Prasītājs provizoriski iesaka naudas summu EUR 250 000 apmērā.

104 Jautājumā par cēloņsakarību prasītājs apstiprina, ka kaitējumu viņa reputācijai radīja *OLAF* preses paziņojumi un turpmākie paziņojumi, kulminācijai esot *OLAF* sūdzībai Beļģijas tiesu iestādēs, kā rezultātā tika veikta kratīšana viņa dzīvesvietā un darba vietā. Šajā sakarā *OLAF* izmeklētāji sniedza padomus tiesu iestādēm un tām sūdzībā nosūtīja informāciju, lai tās maldinātu par steidzamību un vajadzību rīkoties. Saskaņā ar prasītāja teikto tas, ka Beļģijas iestādes ir rīkojušās nedaudz paviršī, neietekmē prasības pieteikuma būtību.

105 Attiecībā uz preses paziņojumiem un citiem *OLAF* publiskiem paziņojumiem prasītājs uzsver, ka tikai izņēmuma kārtā *OLAF* publicē paziņojumus, informējot par kādas izmeklēšanas uzsākšanu. Turklāt saskaņā ar prasītāja teikto jebkurš, kas interesējas par lietu, viņu uzreiz identificēja kā žurnālistu, kas ir uzpircis Kopienas ierēdni. Fakti, kas ir noskaidroti līdz šai dienai, šķiet daudz smagāki nekā tie, kurus izskatīja Ombuds 2003. gadā. *OLAF* dezinformēja Ombudu, izliekoties, ka to bija informējuši droši avoti, tostarp Eiropas Parlamenta deputāti, kaut gan G. bija tā vienīgais avots.

106 Savā replikas rakstā prasītājs uzsver, ka *OLAF* publiskie paziņojumi nav tikai un vienīgi sliktas pārvaldes gadījums, bet arī labas pārvaldes principa, nevainīguma prezumpcijas principa, kā arī tiesību uz taisnīgu tiesu principa pārkāpums. Preses

paziņojumu publicēšana ir arī Regulas Nr. 1073/1999 8. panta pārkāpums, jo uz iekšējo izmeklēšanu laikā sniegto un iegūto informāciju ir attiecināms profesionālais noslēpums.

107 Komisija norāda, ka abi prasījumi par zaudējumu atlīdzību nav pamatoti.

108 Pirmkārt, attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību saistībā ar informācijas nosūtīšanu Beļģijas un Vācijas tiesu iestādēm Komisija uzskata, ka *OLAF* nav pārkāpis nevienu tiesību normu. Turklāt prasītājs nav pierādījis, ka ir noticis pietiekami būtisks robežu, kas ir noteiktas *OLAF* rīcības brīvībai, pārkāpums.

109 Attiecībā uz apgalvotā kaitējuma esamību prasības pieteikumā nav sniegta konkrēta informācija par prasītāja īpašo profesionālo stāvokli. Viņš strādā žurnālā *Stern* par darbinieku un viņa reputācija nav cietusi no Beļģijas iestāžu izdarītajām kratīšanas un izņemšanas darbībām.

110 Turklāt prasītājs nav pierādījis cēloņsakarību starp informācijas nosūtīšanu, ko veicis *OLAF*, un kaitējumu, par kuru viņš uzskata, ka ir cietis. Faktiski Beļģijas iestāžu divas neatkarīgas un diskrecionāras darbības pārrauj jebkādu cēloņsakarību: tiesas izmeklēšanas uzsākšana, kratīšana un izņemšana. Tikai šīs darbības ir tiešais un galvenais apgalvotā kaitējuma cēlonis. Saskaņā ar Komisijas teikto, ja nebūtu kratīšanas, kuras veikšana ir valsts iestāžu rīcības brīvībā, prasītāja informatoru

anonimitāte nekādā veidā netiktu apdraudēta. Ja prasītājs uzskata, ka viņš ir cietis kaitējumu kratīšanas dēļ, atlīdzība viņam jāprasa no Beļģijas valsts.

111 Otrkārt, attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību saistībā ar preses paziņojumiem un citiem publiskiem paziņojumiem Komisija uzskata, ka *OLAF* nav pārkāpis nevienu tiesību normu, kas ietekmē prasītāju un it īpaši viņa reputāciju. Proti, 2002. gada 27. marta preses paziņojumā nav minēts žurnālista vai preses izdevēja vārds. Tikai *Stern* paziņojumā, kas šajā žurnālā publicēts 2002. gada 28. martā, tiek paziņots, ka tā ekskluzīvā rīcībā ir atklātībai nodotie dokumenti, un tiek atklāts žurnālista uzvārds. Turklāt 2002. gada 27. marta paziņojumā tik, cik vien neitrālā veidā iespējams, tiek aprakstīts uzsāktās iekšējās izmeklēšanas galvenais priekšmets. Nekas nebija nepatiess un arī nesamērīgs. Apgalvot, ka tā oficiālais pārstāvis savos paziņojumos ir aizrunājies par tālu, nozīmētu, ka *OLAF* nav nekādu tiesību publicēt preses paziņojumu, kurā apstiprināta izmeklēšanas uzsākšana un norādīts tās priekšmets. Pakārtoti, Komisija norāda, ka *OLAF* nav būtiski un acīmredzami pārkāpis robežas, kas noteiktas tā rīcības brīvībai attiecībās ar medijiem.

112 Turklāt Komisija apstiprina, ka katrā ziņā nepastāv nekāda cēloņsakarība starp 2002. gada 27. marta preses paziņojumu un iespējamo kaitējumu prasītāja reputācijai. Saskaņā ar atbildētājas teikto, pat pieņemot, ka *OLAF* paziņojums kopš tā publicēšanas sabiedrībā varētu tikt uztverts kā tāds, kas vērsts pret prasītāju, nākamajā dienā publicētais *Stern* paziņojums ir pārrāvis jebkādu cēloņsakarību.

113 Visbeidzot, attiecībā uz Ombuda secinājumiem Komisija apgalvo, ka fakti, uz kuriem balstīti viņa 2003. gada ieteikumi, ir citi, nevis tie, kurus Komisija šajā tiesvedībā iesniedz Pirmās instances tiesai. Turklāt tas, ka Ombuds ir atklājis sliktas pārvaldes gadījumu, nav līdzvērtīgs tiesas secinājumam, ka Komisija ir pārkāpusi prasītāja

tiesības. Proti, Ombuds nebija izvērtējis, vai *OLAF* bija izdarījis tiesību normas pietiekami būtisku pārkāpumu. Turklāt Ombuds piemēroja citādākus noteikumus par pierādīšanas pienākumu nekā tos, kuri reglamentē prasību par ārpuslīgumisko atbildību EKL 235. un 288. panta otrās daļas izpratnē. Faktiski Ombuds un Kopienu tiesa piemēro dažādus vērtējuma kritērijus un metodes, kas atspoguļo, ka to būtība un funkcijas ir samērā dažādas.

114 *IFJ* uzskata, ka *OLAF* ir acīmredzami pārkāpis savu rīcības vai izvērtēšanas brīvību, sniedzot informāciju Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēm, balstoties tikai uz baumām un spekulācijām. Šo rīcības brīvību bija jāizmanto, ņemot vērā Regulas Nr. 1073/1999 noteikumus un iesaistīto personu tiesības un brīvības.

115 Persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka *OLAF* ir pārkāpis preses brīvību, tiesības uz privātās dzīves un mājokļa neaizskaramību, EK līgumu, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju, Regulu Nr. 1073/1999, kā arī noteiktus procesuālos noteikumus.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

116 No pastāvīgās judikatūras izriet — lai iestātos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība par tās iestāžu nelikumīgu rīcību EKL 288. panta otrās daļas izpratnē, ir jābūt izpildītiem šādiem kritērijiem: iestādēm pārmestās rīcības prettiesiskums, zaudējumu esamība un cēloņsakarības starp apgalvoto rīcību un norādītā kaitējuma esamība (Tiesas 1982. gada 29. septembra spriedums lietā 26/81 *Oleifici Mediterranei*/EEK, *Recueil*, 3057. lpp., 16. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedums lietā T-175/94 *International Procurement Services*/Komisija, *Recueil*, II-729. lpp.,

44. punkts; 1996. gada 16. oktobra spriedums lietā T-336/94 *Efisol*/Komisija, *Recueil*, II-1343. lpp., 30. punkts, un 1997. gada 11. jūlija spriedums lietā T-267/94 *Oleifici Italiani*/Komisija, *Recueil*, II-1239. lpp., 20. punkts).

117 Attiecībā uz pirmo kritēriju judikatūra prasa, lai tiktu pierādīts pietiekami būtisks tādas tiesību normas pārkāpums, kas indivīdiem piešķir tiesības (Tiesas 2000. gada 4. jūlija spriedums lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, I-5291. lpp., 42. punkts). Runājot par prasību, ka pārkāpumam jābūt pietiekami būtiskam, noteicošais kritērijs, kas pierāda, ka šī prasība ir izpildīta, ir tas, ka attiecīgā Kopienu iestāde acīmredzami un būtiski ir pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas. Ja šai iestādei ir tikai visnotaļ ierobežota rīcības brīvība vai pat tās nav vispār, tad vienkāršs Kopienu tiesību pārkāpums var būt pietiekams, lai uzskatītu, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums (Tiesas 2002. gada 10. decembra spriedums lietā C-312/00 P Komisija/*Camar* un *Tico*, *Recueil*, I-11355. lpp., 54. punkts, un Pirmās instances tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 un T-225/99 *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, *Recueil*, II-1975. lpp., 134. punkts).

118 Attiecībā uz kritēriju par cēloņsakarību Kopienu var saukt pie atbildības tikai par kaitējumu, kas pietiekami tieši izriet no attiecīgās iestādes nelikumīgās rīcības (Tiesas 1979. gada 4. oktobra spriedums apvienotajās lietās 64/76 un 113/76, 167/78 un 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79 *Dumortier frères* u.c./Padome, *Recueil*, 3091. lpp., 21. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 13. februāra spriedums lietā T-333/01 *Meyer*/Komisija, *Recueil*, II-117. lpp., 32. punkts). Savukārt Kopienai nav jāatlīdzina jebkuras kaitējuma radītās sekas, pat attālas, ko ir radījušas šo iestāžu darbības (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Dumortier frères* u.c./Padome, 21. punkts).

119 Ja viens no šiem kritērijiem nav izpildīts, prasība ir pilnībā jānoraida, nepārbaudot citus kritērijus (Tiesas 1994. gada 15. septembra spriedums lietā C-146/91 *KYDEP*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-4199. lpp., 19. un 81. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. februāra spriedums lietā T-170/00 *Förde-Reederei*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-515. lpp., 37. punkts).

120 Ņemot vērā šo judikatūru, ir jāizvērtē to dažādo argumentu pamatotība, kurus norādījis prasītājs.

121 Vispirms jāatzīmē, ka privātās dzīves un mājokļa aizsardzība, preses brīvība, nevainīguma prezumpcija un tiesības uz taisnīgu tiesu, kas ir pamattiesības, piešķir indivīdiem tiesības, kuru ievērošanu garantē Kopienu tiesa. Šajā sakarā prasītājs atsaucas uz diviem iespējamiem *OLAF* pārkāpumiem, kuri, ņemot vērā, ka tie ir dažādi, ir izvērtējami atsevišķi.

122 Pirmkārt, runājot par prasību atlīdzināt kaitējumu, kas eventuāli izriet no *OLAF* "sūdzības", tika konstatēts, ka tiesu iestādēm ir jāizvērtē turpmākās darbības, kas jāveic ar informāciju, kuru nosūtījis *OLAF*, pamatojoties uz Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu, pat ja šī nosūtītā informācija nav nekādā veidā tām saistoša (skat. iepriekš 70. punktu). Tādējādi tādu valsts tiesu iestāžu rīcība, kuras savas kompetences ietvaros ir izlēmušas uzsākt tiesvedību un pēc tam veikt izmeklēšanas darbības, ir prasītāja apgalvotā kaitējuma pamatā.

123 Turklāt prasītājs neizskaidro, kādā veidā konfidenciālas informācijas nosūtīšana valsts tiesu iestādēm, neapgalvojot, ka netika ievērota konfidencialitāte, varētu aizskart viņa reputāciju un profesionālo godu.

124 No tā izriet, ka prasītājs nav pierādījis pietiekami tiešas cēloņsakarības esamību starp informācijas nosūtīšanu, ko veica *OLAF* Beļģijas tiesu iestādēm saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu, un apgalvoto kaitējumu.

125 Tā kā Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības kritērijs par cēloņsakarību starp apgalvoto kaitējumu un *OLAF* rīcību šajā lietā līdz ar to nav izpildīts, prasība par zaudējumu atlīdzību saistībā ar *OLAF* "sūdzību" ir jānoraida, neizvērtējot citus šīs atbildības iestāšanās kritērijus.

126 Otrkārt, runājot par prasību atlīdzināt kaitējumu, kuru, iespējams, radījuši *OLAF* preses paziņojumi, jāatzīmē, ka prasītājs atsaucas uz Ombuda 2003. gada 10. jūnija ieteikumu projektu un tā 2003. gada 20. novembra ieteikumiem, kuros ir ietverts secinājums par sliktas pārvaldes gadījumu, lai no tā izsecinātu, ka 2002. gada 27. marta preses paziņojums "pats par sevi" ir "nelikumīgs administratīvais akts" un ka 2003. gada 30. septembra preses paziņojums ir jauns sliktas pārvaldes gadījums, ar ko tiek pārkāpts arī samērīguma princips, atkārtojot iepriekšējā paziņojumā minētos apgalvojumus.

127 Šajā sakarā jānorāda, ka labas pārvaldes princips, kuru šajā sakarā min kā vienīgo pārkāpumu, pats par sevi nepiešķir tiesības indivīdiem (Pirmās instances tiesas 2001. gada 6. decembra spriedums lietā T-196/99 *Area Cova* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, II-3597. lpp., 43. punkts), ja vien tas nav tādu īpašu tiesību izpausme kā tiesības, lai to lietas izskata objektīvi, taisnīgi un saprātīgā termiņā, tiesības tikt uzklausītam, tiesības iepazīties ar lietas materiāliem, tiesības uz nolēmumu pamatojumu saskaņā ar 2000. gada 7. decembrī Nicā pasludinātās Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantu (OV C 364, 1. lpp.), kas nav šis gadījums.

128 Turklāt tas, ka Ombuds sniedz "sliktas pārvaldes rīcības" kvalifikāciju, pats par sevi nenozīmē, ka *OLAF* rīcība ir pietiekami būtiski pārkāpusi kādu tiesību normu judikatūras izpratnē. Faktiski ar ombuda iestādes izveidošanu Līgums sniedz Savienības pilsoņiem un it īpaši Kopienas ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem savu interešu aizstāvībai papildu iespēju prasības celšanai Kopienu tiesā. Šī ārpus tiesas esošā alternatīva atbilst īpašiem kritērijiem un tai nav tāda paša mērķa kā tiesā celtai prasībai (Pirmās instances tiesas 2002. gada 10. aprīļa spriedums lietā T-209/00 *Lamberts*/Ombuds, *Recueil*, II-2203. lpp., 65. punkts).

129 Ņemot vērā *OLAF* piešķirto autonomiju saskaņā ar Regulu Nr. 1073/1999 un vispārīgās intereses mērķi informēt sabiedrību, publicējot preses paziņojumus, jāuzskata, ka *OLAF* ir rīcības brīvība attiecībā uz tādu paziņojumu vajadzību un saturu, kuri ir saistīti ar tā izmeklēšanas darbībām.

130 Turklāt no 2002. gada 27. marta preses paziņojumā ietvertā teksta izvērtēšanas izriet, ka vienīgā eventuāli kaitējumu radījusī daļa noteic:

"Saskaņā ar [*OLAF*] saņemto informāciju kāds žurnālists saņēmis vairākus dokumentus par lietu ar nosaukumu "van Buitenena lieta". Iespējams, ka nauda ir

tikusi pārskaitīta kādai personai *OLAF* ietvaros (vai citā iestādē), lai saņemtu šos dokumentus [..]."

131 Pat pieņemot, ka personas, kurām bija informācija par lietu, varēja līdzdarboties ar prasītāju, šie hipotētiski formulētie apgalvojumi, nenorādot nedz prasītāja uzvārdu, nedz tā žurnāla nosaukumu, kurā viņš strādāja, nenozīmē, ka *OLAF* acīmredzami un būtiski ir pārkāpis savas rīcības brīvības robežas. Turklāt *Stern* pats savā 2002. gada 28. marta preses paziņojumā minēja prasītāja uzvārdu. Viņa identitātes atklāšana saistībā ar *OLAF* izmeklēšanu nav līdz ar to *OLAF* izdarīta darbība, bet gan darbība, ko izdarījis žurnāls *Stern*, kurā prasītājs strādāja. Tādējādi apgalvotais reputācijas un profesionālā goda aizskāruma kaitējums, kas saistīts ar šo publikāciju, nav attiecināms uz *OLAF*. Līdz ar to apstrīdētais preses paziņojums nenorāda ne uz kādu Kopienu tiesību pietiekami būtisku pārkāpumu, ko izdarījis *OLAF*.

132 *OLAF* 2003. gada 30. septembra preses paziņojums, kas publicēts pēc Ombuda 2003. gada 18. jūnija ieteikumu projekta, vājina 2002. gada 27. marta preses paziņojumā ietvertos apgalvojumus. Tajā noteikts:

"[..] *OLAF* izmeklēšana šajā lietā nav pabeigta, bet [*OLAF*] līdz šim brīdim nav atradis pierādījumu, ka šāda samaksa patiešām ir notikusi." Līdz ar to ir jāuzskata, ka šis paziņojums, ne vairāk kā iepriekšējais, nerada tiesību normas pietiekami būtisku pārkāpumu.

133 Tāds pats secinājums ir jāizdara attiecībā uz *OLAF* oficiālā pārstāvja paziņojumu, kurš minēts žurnāla *European Voice* 2002. gada 4. aprīļa numurā un kurā noteikts, ka *OLAF* "rīcībā no pirmā skatiena ir pierādījumi, ka maksājums varēja būt noticis",

jo izmantotais piesardzīgais teksts nevar pierādīt, ka pastāv pietiekami būtisks Kopienu tiesību pārkāpums. Runājot par *OLAF* direktora paziņojumu *Stern TV* 2004. gada 24. martā, prasītājs neiesniedz nevienu pierādījumu, lai varētu pārbaudīt tā saturu.

134 Turklāt prasītājs savā prasības pieteikumā nesniedz nekādu juridisku argumentāciju, lai varētu izvērtēt, kādā veidā *OLAF* preses paziņojumi un citi publiskie paziņojumi varētu tikt uzskatīti par tiesību normas "pietiekami būtisku pārkāpumu".

135 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājs nav pierādījis esamību Kopienu tiesību pietiekami būtiskam pārkāpumam, kurā vainojams *OLAF* un kurš varēja viņam radīt kaitējumu. Tādējādi viņa prasība par zaudējumu atlīdzību ir noraidāma saistībā ar *OLAF* preses paziņojumiem un citiem publiskiem paziņojumiem bez vajadzības izvērtēt apgalvotā kaitējuma esamību un apmēru.

136 Līdz ar to prasība par zaudējumu atlīdzību ir pilnībā noraidāma.

Par pieteikumu iesniegt dokumentus

137 Prasītājs lūdz Pirmās instances tiesu, lai tā uzdod Komisijai iesniegt pilnīgas to "sūdzību" kopijas, kuras *OLAF* nosūtījis Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēm.

138 Šajā sakarā jānorāda, ka Komisija tiesvedībā, kas norisinās Pirmās instances tiesā, ir iesniegusi Vācijas un Beļģijas tiesu iestādēm 2004. gada 11. februārī nosūtītās vēstules neizsvītrotā redakcijā.

139 Līdz ar to nav jāpieņem lēmums par šo pieteikumu, kuram vairs nav priekšmeta.

140 No visa iepriekš izklāstītā izriet, ka prasība jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

141 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, viņam papildus saviem tiesāšanās izdevumiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem, ieskaitot tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

142 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punkta trešo daļu *IFJ* — persona, kas iestājusies lietā, — sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) nav jāpieņem lēmums par pieteikumu iesniegt dokumentus;

3) prasītājs sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kuri ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību;

4) *International Federation of Journalists* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Legal Lindh Vadapalas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 4. oktobrī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon H. Legal